

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

zo 16. júla 2020*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Prípustnosť – Článok 267 ZFEÚ – Pojem ‚vnútroštátny súd‘ – Kritériá – Sociálna politika – Smernica 2003/88/ES – Pôsobnosť – Článok 7 – Platená dovolenka za kalendárny rok – Smernica 1999/70/ES – Rámcová dohoda o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP – Doložky 2 a 3 – Pojem ‚pracovník na dobu určitú‘ – Zmierovací sudcovia a riadni sudcovia – Rozdielne zaobchádzanie – Doložka 4 – Zásada nediskriminácie – Pojem ‚objektívne dôvody‘“

Vo veci C-658/18,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Giudice di pace di Bologna (Zmierovací sudca Bologna, Taliansko) zo 16. októbra 2018 a doručený Súdnemu dvoru 22. októbra 2018, ktorý súvisí s konaním:

UX

proti

Governo della Repubblica italiana,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory A. Arabadžiev (spravodajca), sudcovia P.G. Xuereb a T. von Danwitz,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: R. Schiano, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 28. novembra 2019,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- UX, v zastúpení: G. Guida, F. Sisto, F. Visco a V. De Michele, avvocati,
- Governo della Repubblica italiana, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci L. Fiandaca a F. Sclafani, avvocati dello Stato,
- Európska komisia, v zastúpení: G. Gattinara a M. van Beek, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 23. januára 2020,

* Jazyk konania: taliančina.

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 267 ZFEÚ, ako aj článku 31 ods. 2 a článku 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), zásady zodpovednosti členských štátov za porušenie práva Únie, ako aj výkladu článku 1 ods. 3 a článku 7 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (Ú. v. EÚ L 299, 2003, s. 9; Mim. vyd. 05/004, s. 381), ako aj doložiek 2 a 4 rámcovej dohody o práci na dobu určitú, uzavretej 18. marca 1999 (ďalej len „rámcová dohoda“), ktorá je uvedená v prílohe smernice Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP (Ú. v. ES L 175, 1999, s. 43; Mim. vyd. 05/003, s. 368).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi UX a Governo della Repubblica italiana (talianska vláda), ktorého predmetom je návrh na náhradu škody, ktorá vznikla Talianskej republike z dôvodu porušenia práva Únie.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 89/391/EHS

- 3 Článok 2 smernice Rady 89/391/EHS z 12. júna 1989 o zavádzaní opatrení na podporu zlepšenia bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov pri práci (Ú. v. ES L 183, 1989, s. 1; Mim. vyd. 05/001 s 349) definuje odvetvia činností, na ktoré sa táto smernica vzťahuje:

„1. Táto smernica sa vzťahuje na všetky odvetvia činnosti, verejné a súkromné (priemysel, poľnohospodárstvo, obchod, administratívu, služby, vzdelávanie, kultúru, voľný čas atď.).

2. Táto smernica sa neuplatňuje tam, kde sú s ňou nevyhnutne v rozpore charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti verejných služieb, ako sú napríklad ozbrojené sily, polícia alebo pre určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany.

V takom prípade sa bezpečnosť a ochrana zdravia pracovníkov, pokiaľ je to možné, musí zabezpečiť v zmysle cieľov tejto smernice.“

Smernica 2003/88

- 4 Článok 1 smernice 2003/88, nazvaný „Účel a rozsah pôsobnosti“, vo svojich odsekoch 1 až 3 stanovuje:

„1. Táto smernica ustanovuje minimálne požiadavky na bezpečnosť a ochranu zdravia pre organizáciu pracovného času.

2. Táto smernica sa vzťahuje na:

a) minimálne doby... ročnej dovolenky [dovolenky za kalendárny rok – *neoficiálny preklad*]...

...

3. Táto smernica sa vzťahuje na všetky odvetvia činností, verejné a súkromné, v zmysle článku 2 smernice 89/391/EHS bez toho, aby boli dotknuté články 14, 17, 18 a 19 tejto smernice.

...“

5 Článok 7 tejto smernice s názvom „Ročná dovolenka [Dovolenka za kalendárny rok – *neoficiálny preklad*]“ stanovuje:

„1. Členské štáty prijímajú nevyhnutné opatrenia zabezpečujúce, že každý pracovník bude mať nárok na platenú ročnú dovolenku [platenú dovolenku za kalendárny rok – *neoficiálny preklad*] v trvaní najmenej štyroch týždňov v súlade s podmienkami pre vznik nároku a pre poskytnutí[e] takej dovolenky, ustanovenými vnútroštátnymi právnymi predpismi a/alebo praxou.

2. Namiesto minimálnej doby ročnej platenej dovolenky [platenej dovolenky za kalendárny rok – *neoficiálny preklad*] nemôže byť vyplatená peňažná náhrada, s výnimkou prípadov skončenia pracovného pomeru.“

Smernica 1999/70

6 Odôvodnenie 17 smernice 1999/70 znie:

„pokiaľ ide o termíny, ktoré sú použité v rámcovej dohode, ale nie sú v nej výslovne vymedzené, táto smernica povoľuje členským štátom, aby takéto termíny vymedzili v súlade s vnútroštátnym právom alebo praxou, ako je tomu v prípade iných smerníc o sociálnych záležitostiach, v ktorých sa vyskytujú podobné termíny, a to za predpokladu, že príslušné vymedzenia zodpovedajú obsahu rámcovej dohody“.

7 Článok 1 tejto smernice stanovuje, že jej účelom „je uviesť do účinnosti rámcovú dohodu..., ktorú... uzavreli všeobecné medzirezortné organizácie (ETUC, UNICE a CEEP), pripojenú v prílohe k tejto smernici“.

8 Podľa doložky 1 rámcovej dohody je účelom tejto dohody jednak zvýšiť kvalitu práce na dobu určitú zabezpečením uplatňovania zásady nediskriminácie a jednak vytvoriť rámec na zamedzenie nezákonnému počínaniu prameniacemu z využívania opakovaného uzatvárania pracovných zmlúv a pracovnoprávných vzťahov na dobu určitú.

9 Določka 2 rámcovej dohody, nazvaná „Pôsobnosť“, stanovuje:

„1. Táto dohoda sa vzťahuje na pracovníkov na dobu určitú, ktorí majú uzavretú pracovnú zmluvu alebo pracovnoprávny vzťah podľa zákona, kolektívnych dohôd alebo spôsobu, ktorý je zaužívaný v jednotlivých členských štátoch.

2. Členské štáty po porade so sociálnymi partnermi a/alebo sociálni partneri môžu ustanoviť, že táto dohoda sa nevzťahuje na:

- a) pracovnoprávne vzťahy, ktorých predmetom je odborný výcvik pri nástupe do zamestnania a výcvik učňov;
- b) pracovné zmluvy a pracovnoprávne vzťahy, ktoré boli uzavreté v rámci konkrétneho štátom financovaného alebo štátom dotovaného odborného výcviku, začleňovania do pracovného procesu a odbornej rekvalifikácie.“

10 Doložka 3 rámcovej dohody s názvom „Vymedzenia“ znie:

- „1. Na účely tejto dohody termín ‚pracovník na dobu určitú‘ sa vzťahuje na osobu, ktorá uzavrela pracovnú zmluvu alebo pracovnoprávny vzťah [na dobu určitú – *neoficiálny preklad*] priamo so zamestnávateľom a ktorých koniec platnosti je vymedzený objektívnymi podmienkami, ako napríklad určitým dátumom, splnením určitej úlohy alebo určitou udalosťou.
2. Na účely tejto dohody termín ‚porovnateľný stály pracovník‘ sa vzťahuje na pracovníka, ktorý uzavrel pracovnú zmluvu alebo pracovnoprávny vzťah na dobu neurčitú v jednom a tom istom podniku, kde vykonáva stále rovnakú alebo podobnú prácu, resp. povolanie, pričom sa primerane zohľadňuje jeho kvalifikácia a odborná prax...“

11 Doložka 4 rámcovej dohody s názvom „Zásada nediskriminácie“ stanovuje:

- „1. Pokiaľ ide o pracovnoprávne podmienky, pracovníci na dobu určitú nesmú byť voči porovnateľným stálym pracovníkom znevýhodňovaní len preto, že majú uzavretú pracovnú zmluvu alebo pracovnoprávny vzťah na dobu určitú, pokiaľ na odlišné zaobchádzanie neexistujú objektívne dôvody.
2. V prípade potreby sa uplatňuje zásada *pro rata temporis*.“

Talianske právo

12 Článok 106 talianskej ústavy obsahuje základné ustanovenia o prístupe k výkonu povolania sudcu:

„Sudcovia sa vymenúvajú na základe výsledkov výberového konania.

Zákon o organizácii súdnictva môže pripustiť vymenovanie honorárnych sudcov [*onorari*] aj na základe zvolenia, a to pre všetky úlohy, ktorými sa poverujú samosudcovia.

...“

13 V znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej legge n. 374 – Istituzione del giudice di pace (zákon č. 374 o zmierovacích sudcoch) z 21. novembra 1991 (riadna príloha GURI č. 278, z 27. novembra 1991, s. 5, ďalej len „zákon č. 374/1991“), stanovuje:

„Článok 1

Úrad a úlohy zmierovacieho sudcu

1. Zriaďuje sa funkcia zmierovacieho sudcu, ktorý vykonáva súdnu právomoc v oblasti občianskeho a trestného práva, ako aj zmierovaciu funkciu v občianskoprávných veciach v súlade s ustanoveniami tohto zákona.

2. Úrad zmierovacieho sudcu zastáva honorárny sudca, ktorý je súčasťou sudcovského stavu.

...

Článok 3

Základný rámec a zoznam pracovných miest zmierovacích súdov

1. Základný rámec ‚honorárnych‘ sudcov pridelených na zmierovacie súdy je stanovený na 4 700 pracovných miest,...

...

Článok 4

Vymenovanie

1. ‚Honorárni‘ sudcovia, ktorí majú vykonávať funkciu zmierovacieho sudcu, sú vymenovaní dekrétom prezidenta republiky po rozhodnutí Najvyššej súdnej rady na návrh miestne príslušnej súdnej rady, a doplnení piatimi zástupcami určenými po vzájomnej dohode zástupcov z radov advokátov a prokurátorov z územného obvodu odvolacieho súdu.

...

Článok 10

Povinnosti zmierovacieho sudcu

1. Zmierovací sudca má rovnaké povinnosti ako riadni sudcovia. ...

...

Článok 11

Náhrady výdavkov poskytované zmierovaciemu sudcovi

1. Úrad zmierovacieho sudcu je ‚honorárnou‘ funkciou.

2. Honorárni sudcovia vykonávajúci funkciu zmierovacieho sudcu dostanú náhradu výdavkov vo výške 70 000 [talianских lír (ITL) (približne 35 eur)] za každé občianskoprávne alebo trestné pojednávanie, aj keď nejde o pojednávanie s prednesením návrhov, a za činnosť spočívajúcu v umiestnení pečate a 110 000 ITL [približne 55 eur] za akékoľvek iné začaté a skončené alebo vymazané konanie.

3. Dostávajú tiež náhradu výdavkov vo výške 500 000 ITL [približne 250 eur] za každý mesiac skutočnej služby z titulu náhrady nákladov na vzdelávanie, nákladov na rekvalifikáciu a celkových nákladov na výkon funkcie.

...

4a. Náhrady podľa tohto článku sa môžu kumulovať s dôchodkami a dôchodkovými dávkami bez ohľadu na ich označenie.

4b. Náhrady uvedené v tomto článku v žiadnom prípade nepresiahne sumu 72 000 eur v hrubom ročne.“

- 14 Podľa článku 8a legge n° 97 – Norme sullo stato giuridico dei magistrati e sul trattamento economico dei magistrati ordinari e amministrativi, dei magistrati della giustizia militare e degli avvocati dello Stato (zákon č. 97 o pravidlách týkajúcich sa právneho postavenia sudcov a odmeňovania riadnych a správnych sudcov, sudcov vojenských súdov a štátnych zástupcov), z 2. apríla 1979, ktorý sa uplatňoval v čase skutkových okolností vo veci samej:

„... riadni sudcovia, sudcovia správnych, finančných a vojenských súdov, ako aj štátni zástupcovia a prokurátori (*avvocati dello Stato* a *procuratori dello Stato*) majú nárok na dovolenku za kalendárny rok v trvaní 30 dní“.

- 15 Článok 24 decreto legislativo n. 116 – Riforma organica della magistratura onoraria e altre disposizioni sui giudici di pace, nonché disciplina transitoria relativa ai magistrati onorari in servizio, a norma della legge 28 aprile 2016, n. 57 (legislatívny dekrét č. 116 – Štrukturálna reforma honorárneho súdnictva a iné ustanovenia týkajúce sa zmierovacích sudcov, ako aj prechodný režim uplatniteľný na honorárnych sudcov, ktorí vykonávajú funkciu na základe zákona č. 57 z 28. apríla 2016, z 13. júla 2017 (GURI č. 177 z 31. júla 2017, s. 1), stanovuje náhradu za obdobie dovolenky zmierovacích sudcov, ale len pre tých, ktorí nastúpili do funkcie po 16. auguste 2017.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 16 Žalobkyňa vo veci samej bola 23. februára 2001 vymenovaná za „*Giudice di pace*“ (zmierovací sudca) a túto funkciu vykonávala na dvoch rôznych súdoch od roku 2002 do roku 2005 a potom od roku 2005 až do dnešného dňa.
- 17 Pokiaľ ide o obdobie od 1. júla 2017 do 30. júna 2018, žalobkyňa vo veci samej vydala 478 rozsudkov ako trestný sudca, 1 113 uznesení o zastavení konania vo vzťahu k známym podozrivým a 193 uznesení o zastavení konania vo vzťahu k podozrivým, ktorí neboli známymi, ako „*giudice dell'indagine preliminare*“ (sudca poverený prípravným vyšetrovaním). V rámci svojej funkcie pojednáva ako samosudca dva dni v týždni s výnimkou obdobia neplatenej dovolenky v auguste, počas ktorého procesné lehoty neuplynú.
- 18 V auguste 2018 počas svojej neplatennej dovolenky žalobkyňa vo veci samej nevykonávala žiadnu činnosť ako zmierovací sudca a v dôsledku toho nedostávala žiadnu náhradu.
- 19 Dňa 8. októbra 2018 žalobkyňa vo veci samej podala Giudice di pace di Bologna (Zmierovací sudca Bologna, Taliansko) návrh na vydanie platobného rozkazu proti Governo della Repubblica Italiana (talianska vláda) na zaplatenie sumy vo výške 4 500 eur, ktorá podľa nej zodpovedá finančnému ohodnoteniu za august 2018, na ktoré by mal nárok riadny sudca s rovnakým počtom odpracovaných rokov ako ona, a to z dôvodu náhrady škody, ktorá jej údajne vznikla zjavným porušením doložky 4 rámcovej dohody, článku 7 smernice 2003/88, ako aj článku 31 Charty. Subsidiárne žalobkyňa vo veci samej navrhuje, aby bola talianskej vláde uložená povinnosť zaplatiť z rovnakého dôvodu sumu 3 039,76 eura, vypočítanú na základe čistej sumy náhrady, ktorá jej bola vyplatená v júli 2018.
- 20 V tomto kontexte z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že platby, ktoré dostávajú zmierovací sudcovia, súvisia s vykonanou prácou a vypočítavajú sa vzhľadom na počet vydaných rozhodnutí. V dôsledku toho počas dovolenky v auguste žalobkyňa vo veci samej nepoberala žiadnu náhradu, zatiaľ čo riadni sudcovia majú nárok na platenú dovolenku v trvaní 30 dní. Článok 24 legislatívneho dekrétu č. 116 z 13. júla 2017, ktorý v súčasnosti stanovuje platbu určenú zmierovacím sudcom za obdobia ich dovolenky, sa na žalobkyňu vo veci samej vzhľadom na dátum jej nástupu do funkcie neuplatňuje.

- 21 Z uvedeného rozhodnutia tiež vyplýva, že zmierovací sudcovia podliehajú v disciplinárnej oblasti obdobným povinnostiam ako riadni sudcovia. Na dodržiavanie týchto povinností dohliada Najvyššia súdna rada spoločne s ministrom spravodlivosti.
- 22 Giudice di pace di Bologna (Zmierovací sudca Bologna) sa na rozdiel od talianskych najvyšších súdov domnieva, že zmierovacích sudcov treba napriek tomu, že ich úrad má honorárnu povahu, považovať za „pracovníkov“ na základe ustanovení smernice 2003/88 a rámcovej dohody. Na podporu tohto tvrdenia odkazuje najmä na vzťah podriadenosti, ktorý podľa neho charakterizuje vzťah medzi zmierovacími sudcami a Ministero della giustizia (ministerstvo spravodlivosti). Zmierovací sudcovia rovnako podliehajú nielen disciplinárnej právomoci Najvyššej súdnej rady, ale sú tiež zahrnutí do zoznamu pracovníkov, ktorý táto rada vedie. Okrem toho osvedčenia o príjme zmierovacích sudcov sú vydávané rovnakým spôsobom ako osvedčenia stanovené pre verejných zamestnancov a príjem zmierovacieho súdu sa považuje za príjem zamestnanca. Preto sa na nich uplatňuje smernica 2003/88 a rámcová dohoda.
- 23 Za týchto podmienok Giudice di pace di Bologna (Zmierovací sudca Bologna) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru päť prejudiciálnych otázok.
- 24 Rozhodnutím z 11. novembra 2019, doručeným Súdnemu dvoru 12. novembra 2019, vnútroštátny súd rozhodol o späťvzátí svojej štvrtej a piatej prejudiciálnej otázky, pričom potvrdil, že trvá na svojich prvých troch prejudiciálnych otázkach:

- „1. Vzťahuje sa pojem „riadny súd“ členského štátu Únie, ktorý má právomoc podať návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, aj na zmierovacieho sudcu v postavení vnútroštátneho súdu predkladajúceho predmetný návrh v prejednávanej veci, hoci vnútroštátne právo zmierovaciemu sudcovi z dôvodu nestáleho charakteru jeho práce nepriznáva pracovné podmienky rovnocenné pracovným podmienkam riadnych sudcov, napriek tomu, že vykonávajú rovnaké súdne právomoci a sú súčasťou vnútroštátneho súdneho systému, v rozpore so zárukami nezávislosti a nestrannosti riadnych súdov členských štátov, ktoré Súdny dvor špecifikoval v rozsudkoch z 19. septembra 2006, Wilson (C-506/04, EU:C:2006:587, body 47 až 53); z 27. februára 2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses (C-64/16, EU:C:2018:117, bod 32 a body 41 až 45), ako aj z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky na úrovni súdnej moci) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, body 50 až 54)?
2. V prípade kladnej odpovede na prvú prejudiciálnu otázku: Zahŕňa pojem „práca na dobu určitú“ podľa ustanovení článku 1 ods. 3 a článku 7 smernice 2003/88 v spojení s doložkou 2 [rámcovej dohody] a článkom 31 ods. 2 Charty, službu zmierovacej sudkyne, ktorá je žalobkyňou vo veci samej, v súlade s výkladom, ktorý Súdny dvor poskytol v rozsudkoch z 1. marca 2012, O’Brien (C-393/10, EU:C:2012:110), a z 29. novembra 2017, King (C-214/16, EU:C:2017:914), a v prípade kladnej odpovede možno na účely uplatnenia rovnakých pracovných podmienok podľa doložky 4 [rámcovej dohody] považovať riadneho alebo profesionálneho sudcu za porovnateľného stáleho pracovníka vo vzťahu k pracovníkovi na dobu určitú, ktorým je zmierovací sudca?
3. V prípade kladnej odpovede na prvú a druhú prejudiciálnu otázku: Bráni článok 47 Charty v spojení s článkom 267 ZFEÚ s ohľadom na judikatúru Súdného dvora v oblasti zodpovednosti Talianskej republiky za zjavné porušenie právnych predpisov [Únie] súdom poslednej inštancie, vyplývajúcu z rozsudkov z 30. septembra 2003, Köbler (C-224/01, EU:C:2003:513); z 13. júna 2006, Traghetti del Mediterraneo (C-173/03, EU:C:2006:391), a z 24. novembra 2011, Komisia/Taliansko (C-379/10, neuvverejnený, EU:C:2011:775), ustanoveniam článku 2 ods. 3 a 3a [legge n.117 – Risarcimento dei danni cagionati nell’esercizio delle funzioni giudiziarie e responsabilità civile dei magistrati (zákon č. 117 o náhrade škody spôsobenej v rámci výkonu funkcie sudcu a občianskoprávnej zodpovednosti sudcov) z 13. apríla 1988]... (GURI č. 88, z 15. apríla 1988), ktorými sa zavádza pojem zodpovednosti sudcu za úmyselné pochybenie alebo hrubú nebanalnosť „v prípade zjavného porušenia zákona či práva... [Ú]nie“ a ktoré stavajú vnútroštátny súd, tak ako

v prejednávanej veci, pred voľbu – pričom nech sa rozhodne akokoľvek, výsledok povedie k občianskoprávnej a disciplinárnej zodpovednosti voči štátu v konaniach, v ktorých práve táto verejná správa je účastníkom konania, najmä ak je príslušným súdom v danej veci zmierovací sudca s pracovným pomerom na dobu určitú bez účinnej právnej, hospodárskej a sociálnej ochrany –, či postupovať v rozpore s vnútroštátnym právom, neuplatniť príslušné ustanovenia a uplatniť právo... [Ú]nie v súlade s výkladom Súdneho dvora, alebo naopak porušiť právo... [Ú]nie a uplatniť vnútroštátne predpisy, ktoré bránia priznaniu uvedenej ochrany, pričom sú v rozpore s článkom 1 ods. 3 a článkom 7 smernice 2003/88, doložkami 2 a 4 [rámcovej dohody] a článkom 31 ods. 2 Charty?“

Konanie na Súdnom dvore

- 25 Vnútroštátny súd navrhol, aby sa na túto vec uplatnilo naliehavé prejudiciálne konanie stanovené v článku 23a Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.
- 26 Dňa 6. novembra 2018 Súdny dvor na návrh sudcu spravodajcu a po vypočutí generálnej advokátky rozhodol, že tomuto návrhu nemožno vyhovieť.

O návrhu na opätovné začatie ústnej časti konania

- 27 Po prednesení návrhov generálnej advokátky žalobkyňa vo veci samej podaním doručeným do kancelárie Súdneho dvora 29. januára 2020 požiadala o opätovné začatie ústnej časti konania podľa článku 83 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.
- 28 Na podporu svojho návrhu v podstate tvrdí, že pokiaľ ide o prvky tvoriace odmeňovanie zmierovacích sudcov, generálna advokátka sa vo svojich návrhoch opierała o judikatúru Súdneho dvora, ktorá nebola prediskutovaná na pojednávaní 28. novembra 2019. Žalobkyňa vo veci samej spochybňuje posúdenie generálnej advokátky týkajúce sa metódy výpočtu náhrady za platenú dovolenku, a konkrétne niektorých aspektov odmeny, ktorá sa má použiť na výpočet uvedenej náhrady. Žalobkyňa vo veci samej sa teda domnieva, že generálna advokátka uviedla nové tvrdenie, o ktorom sa na pojednávaní nediskutovalo.
- 29 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 252 druhého odseku ZFEÚ generálny advokát konajúci nestranne a nezávisle predkladá na verejných pojednávaniach odôvodnené návrhy v prípadoch, ktoré si v súlade so Štatútom Súdneho dvora Európskej únie vyžadujú jeho účasť. Súdny dvor však nie je viazaný ani týmito návrhmi, ani odôvodnením, na základe ktorého generálny advokát dospel k týmto návrhom (rozsudok z 19. marca 2020, Sánchez Ruiz a i., C-103/18 a C-429/18, EU:C:2020:219, bod 42, ako aj citovaná judikatúra).
- 30 V tejto súvislosti treba tiež uviesť, že Štatút Súdneho dvora Európskej únie ani rokovací poriadok neupravujú možnosť účastníkov konania alebo dotknutých osôb uvedených v článku 23 tohto štatútu podať pripomienky v reakcii na návrhy prednesené generálnym advokátom. Nesúhlas účastníka konania alebo dotknutej osoby s návrhmi generálneho advokáta preto nemôže sám osebe predstavovať dôvod na opätovné začatie ústnej časti konania, a to bez ohľadu na otázky, ktoré generálny advokát v týchto návrhoch skúmal (rozsudok z 19. marca 2020, Sánchez Ruiz a i., C-103/18 a C-429/18, EU:C:2020:219, bod 43, ako aj citovaná judikatúra).
- 31 Z toho vyplýva, že vzhľadom na to, že návrh na opätovné začatie ústnej časti konania predložený žalobkyňou vo veci samej má za cieľ umožniť jej odpovedať na stanovisko, ktoré zaujala generálna advokátka vo svojich návrhoch, tomuto návrhu nemožno vyhovieť.

- 32 Súdny dvor podľa článku 83 svojho rokovacieho poriadku môže kedykoľvek po vypočutí generálneho advokáta rozhodnúť o opätovnom začatí ústnej časti konania, najmä ak usúdi, že nemá dostatok informácií, alebo ak účastník konania uviedol po skončení tejto časti konania novú skutočnosť, ktorá môže mať rozhodujúci vplyv na rozhodnutie Súdneho dvora, alebo ak sa má vo veci rozhodnúť na základe tvrdenia, ku ktorému sa nemali možnosť vyjadriť účastníci konania alebo subjekty oprávnené podľa článku 23 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.
- 33 V prejednávanej veci sa však Súdny dvor po vypočutí generálnej advokátky domnieva, že má k dispozícii všetky informácie potrebné na zodpovedanie otázok položených vnútroštátnym súdom a že prejednávaná vec si nevyžaduje rozhodnúť na základe tvrdenia, ku ktorému sa dotknuté osoby nevyjadrili.
- 34 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je potrebné nariadiť opätovné začatie ústnej časti konania.

O prejudiciálnych otázkach

O prípustnosti

- 35 Talianska republika a Európska komisia v prvom rade tvrdia, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je neprípustný v celom rozsahu z dôvodu, že zmierovacieho sudcu, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, nemožno považovať za vnútroštátny súd v zmysle článku 267 ZFEÚ, pokiaľ v tejto súvislosti nie sú splnené tri základné podmienky.
- 36 Po prvé požiadavka nezávislosti nie je dodržaná, najmä pokiaľ ide o jej druhý aspekt vnútroštátnej povahy, keďže tento súd má nevyhnutne záujem na vyriešení sporu vo veci samej, pretože patrí do kategórie zmierovacích sudcov. Vnútroštátny súd teda nemôže byť považovaný za nestranný.
- 37 Po druhé, pokiaľ ide o obligatórnu právomoc tohto súdu, Talianska republika a Komisia na jednej strane tvrdia, že nároky žalobkyne vo veci samej patria do rámca sporu v oblasti pracovného práva, ktorý sa týka otázky, či sú zmierovací sudcovia pracovníkmi, a na druhej strane, že právomoc zmierovacieho sudcu vychádza z toho, že boli rozdelené pohľadávky žalobkyne vo veci samej voči talianskemu štátu, čo talianske právo zakazuje.
- 38 Po tretie talianska vláda a Komisia sa domnievajú, že v prejednávanej veci chýba kontradiktórna povaha konania o platobnom rozkaze, ktoré prebieha pred vnútroštátnym súdom.
- 39 V druhom rade Komisia vyjadruje pochybnosti jednak o nevyhnutnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania a jednak o relevantnosti položených otázok pre vyriešenie sporu vo veci samej. Po prvé sa domnieva, že hoci samotný vnútroštátny súd v bode 22 návrhu na začatie prejudiciálneho konania uviedol, že návrh na začatie prejudiciálneho konania nie je potrebný, jasne nevysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k otázke týkajúcej sa výkladu určitých ustanovení práva Únie. Po druhé sa Komisia domnieva, že druhá otázka nie je položená s cieľom odpovedať na skutočnú pochybnosť vnútroštátneho súdu o výklade práva Únie a zároveň, že tretia otázka nemá žiadnu súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej.
- 40 V tejto súvislosti treba najskôr preskúmať otázku, či zmierovací súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, v prejednávanej veci spĺňa kritériá na to, aby sa považoval za vnútroštátny súd v zmysle článku 267 ZFEÚ.
- 41 Túto problematiku nastoľuje aj prvá otázka, ktorá sa v podstate týka určenia, či zmierovací súd spadá pod pojem „vnútroštátny súdny orgán“ v zmysle článku 267 ZFEÚ.

- 42 Podľa ustálenej judikatúry pri posudzovaní, či má orgán predkladajúci návrh na začatie prejudiciálneho konania povahu „súdneho orgánu“ v zmysle článku 267 ZFEÚ, čo predstavuje otázku, ktorá spadá výlučne do práva Únie, berie Súdny dvor do úvahy všetky skutočnosti, akými sú právny základ vzniku tohto orgánu, jeho trvalý charakter, obligatórnu právomoc, kontradiktórnu povahu konania, uplatňovanie právnych predpisov týmto orgánom, ako aj jeho nezávislosť (rozsudok z 21. januára 2020, Banco de Santander, C-274/14, EU:C:2020:17, bod 51 a citovaná judikatúra).
- 43 V prejednávanej veci skutočnosti uvedené v spise predloženom Súdneho dvoru neumožňujú pochybovať o tom, že zmierovací súd spĺňa kritériá týkajúce sa jeho zriadenia zákonom, jeho trvalého charakteru a uplatňovania právnych predpisov týmto súdom.
- 44 Na druhej strane vzniká hlavne otázka, či spĺňa kritérium nezávislosti. Pokiaľ ide o vlastnú nezávislosť, vnútroštátny súd má výhrady spojené s pracovnými podmienkami talianskych zmierovacích sudcov.
- 45 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že nezávislosť vnútroštátnych súdov je nevyhnutná na zabezpečenie správneho fungovania systému súdnej spolupráce, ktorá je stelesnená v mechanizme prejudiciálneho konania zakotvenom v článku 267 ZFEÚ tým, že v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora pripomenutou v bode 42 tohto rozsudku môže uvedený mechanizmus aktivovať iba orgán, ktorý je poverený uplatňovaním práva Únie a ktorý spĺňa predovšetkým toto kritérium nezávislosti (rozsudok z 21. januára 2020, Banco de Santander, C-274/14, EU:C:2020:17, bod 56 a citovaná judikatúra).
- 46 Podľa judikatúry Súdneho dvora pojem „nezávislosť“ charakterizujú dva aspekty. Prvý, vonkajší aspekt vyžaduje, aby dotknutý orgán vykonával svoje úlohy samostatne, nikomu hierarchicky nepodliehal ani nebol podriadený a od nikoho neprijímal príkazy alebo inštrukcie, bez ohľadu na ich pôvod, čím je chránený pred vonkajšími zásahmi alebo tlakmi, ktoré by mohli ohroziť nezávislosť rozhodovania jeho členov a ovplyvniť ich rozhodnutia (rozsudok z 21. januára 2020, Banco de Santander, C-274/14, EU:C:2020:17, bod 57 a citovaná judikatúra).
- 47 Ďalej, pokiaľ ide o tento vonkajší aspekt pojmu „nezávislosť“, treba pripomenúť, že neodvolateľnosť členov dotknutého orgánu predstavuje záruku spojenú s nezávislosťou sudcov, keďže jej cieľom je chrániť osobu tých, ktorých úlohou je rozhodovať (rozsudok z 21. januára 2020, Banco de Santander, C-274/14, EU:C:2020:17, bod 58 a citovaná judikatúra).
- 48 Zásada neodvolateľnosti, ktorej zásadný význam treba zdôrazniť, najmä vyžaduje, aby sudcovia mohli zotrvať vo funkcii až do dovŕšenia veku povinného odchodu do dôchodku alebo do skončenia ich funkčného obdobia, ak je toto funkčné obdobie časovo obmedzené. Bez toho, aby mala absolútny charakter, môže uvedená zásada podliehať výnimkám len za predpokladu, že na to existujú oprávnené a presvedčivé dôvody a pri dodržaní zásady proporcionality. Z tohto dôvodu je všeobecne prípustné, že sudcovia môžu byť prostredníctvom príslušných postupov odvolaní, ak nie sú spôsobilí pokračovať v plnení svojich povinností z dôvodu nespôsobilosti alebo vážneho pochybenia (rozsudok z 21. januára 2020, Banco de Santander, C-274/14, EU:C:2020:17, bod 59 a citovaná judikatúra).
- 49 Záruka neodvolateľnosti členov súdu tak vyžaduje, aby prípady odvolávania členov tohto orgánu boli upravené osobitným právnym predpisom prostredníctvom výslovných právnych ustanovení, ktoré poskytujú záruky presahujúce záruky stanovené všeobecnými pravidlami správneho práva a pracovného práva, ktoré sa uplatnia v prípade odvolania zneužívajúcim spôsobom (rozsudok z 21. januára 2020, Banco de Santander, C-274/14, EU:C:2020:17, bod 60 a citovaná judikatúra).
- 50 Druhý, vnútorný aspekt pojmu „nezávislosť“ súvisí s pojmom „nestrannosť“ a týka sa rovnakého odstupu od účastníkov konania a ich príslušných záujmov vo vzťahu k predmetu sporu. Tento aspekt vyžaduje rešpektovanie objektívnosti a neexistenciu akéhokoľvek záujmu na vyriešení sporu mimo striktného uplatnenia právneho predpisu (rozsudok z 21. januára 2020, Banco de Santander, C-274/14, EU:C:2020:17, bod 61 a citovaná judikatúra).

- 51 Tieto záruky nezávislosti a nestrannosti stanovujú ako požiadavku existenciu pravidiel, najmä pokiaľ ide o zloženie orgánu, menovanie, funkčné obdobia, ako aj dôvody zdržania sa hlasovania, vylúčenia pre predpojatosť a odvolania jeho členov, ktoré umožňujú odstrániť akékoľvek oprávnené pochybnosti účastníkov konania, pokiaľ ide o neovplyvniteľnosť uvedeného orgánu z vonkajšieho hľadiska a jeho neutralitu vo vzťahu k protichodným záujmom (rozsudok z 21. januára 2020, Banco de Santander, C-274/14, EU:C:2020:17, bod 63 a citovaná judikatúra).
- 52 V prejednávanej veci, pokiaľ ide o vymenovanie zmierovacích sudcov, treba konštatovať, že podľa uplatniteľnej vnútroštátnej právnej úpravy, najmä článku 4 zákona č. 374/1991 sú zmierovací sudcovia vymenovaní dekrétom prezidenta Talianskej republiky po rozhodnutí Najvyššej súdnej rady na návrh miestne príslušnej súdnej rady, a doplnení piatimi zástupcami určenými po vzájomnej dohode zástupcov z radov advokátov a prokurátorov z územného obvodu odvolacieho súdu.
- 53 Pokiaľ ide o funkčné obdobie zmierovacích sudcov, treba uviesť, že zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že títo sudcovia majú mandát na dobu štyroch rokov, ktorý možno predĺžiť o ďalšie štvorročné obdobie. Zmierovací sudcovia v zásade zostávajú vo funkcii až do uplynutia ich funkčného obdobia štyroch rokov, pokiaľ nedôjde k jeho obnoveniu.
- 54 Pokiaľ ide o odvolanie zmierovacích sudcov, z tohto spisu vyplýva, že prípady ich odvolania a s tým súvisiace osobitné postupy sú upravené výslovnými legislatívnymi ustanoveniami na vnútroštátnej úrovni.
- 55 Okrem toho sa zdá, že zmierovací sudcovia vykonávajú svoju funkciu úplne samostatne, s výhradou disciplinárnych pravidiel a bez vonkajších tlakov, ktoré by mohli ovplyvniť ich rozhodnutia.
- 56 Pokiaľ ide o požiadavku nezávislosti posudzovanú z druhého, vnútorného aspektu uvedeného v bode 50 tohto rozsudku, ako uviedla generálna advokátka v bode 51 svojich návrhov, stačí konštatovať, že Súdny dvor už viackrát odpovedal na prejudiciálne otázky týkajúce sa postavenia sudcov bez toho, aby vyjadril pochybnosti o nezávislosti vnútroštátnych súdov, ktoré položili tieto otázky [pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. júna 2017, Florescu a i., C-258/14, EU:C:2017:448; z 27. februára 2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117; zo 7. februára 2019, Escribano Vindel, C-49/18, EU:C:2019:106, ako aj z 19. novembra 2019, A. K. a i. (Nezávislosť disciplinárneho senátu Najvyššieho súdu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982].
- 57 Vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 44 až 56 tohto rozsudku treba konštatovať, že požiadavka nezávislosti je v prejednávanej veci splnená.
- 58 Ďalej vzniká otázka obligatórnej právomoci vnútroštátneho súdu.
- 59 Talianska republika a Komisia vyjadrili pochybnosti, pokiaľ ide o právomoc tohto súdu rozhodovať o spore, o aký ide vo veci samej, keďže na jednej strane nároky formulované žalobkyňou vo veci samej patria do rámca sporu v oblasti pracovného práva, ktorý sa týka otázky, či sú zmierovací sudcovia pracovníkmi. V tejto súvislosti však stačí uviesť, že je nesporné, že spor vo veci samej nie je žalobou v oblasti pracovného práva, ale žalobou o náhradu škody smerujúcou proti štátu. Ďalej, Talianska republika a Komisia nespochybňujú, že zmierovací sudcovia majú právomoc rozhodovať o takomto druhu nárokov.
- 60 Pokiaľ ide na druhej strane o údajné rozdelenie pohľadávok žalobkyne vo veci samej, treba uviesť, že z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že podľa článku 7 prvého odseku codice di procedura civile (Občiansky súdny poriadok) zmierovací sudca má právomoc rozhodovať spory týkajúce sa hnutelného majetku, ktorých hodnota nepresahuje 5 000 eur, pokiaľ podľa zákona nepatria do právomoci iného súdu. Podľa tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania článok 4 ods. 43 legge 12 novembre 2011, n. 183 (zákon č. 183 z 12. novembra 2011) nestanovuje žiadnu výhradu,

pokiaľ ide o vecnú príslušnosť, a v dôsledku toho návrh žalobkyne vo veci samej na vydanie platobného rozkazu proti talianskej vláde bol správne podaný v medziach právomoci tohto súdu v závislosti od jeho hierarchického postavenia a miestnej príslušnosti.

- 61 V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že Súdnemu dvoru neprislúcha spochybňovať posúdenie vnútroštátneho súdu týkajúce sa prípustnosti žaloby vo veci samej, ktoré v rámci tohto prejudiciálneho konania patrí do právomoci vnútroštátneho súdu, ani preverovať, či návrh na začatie prejudiciálneho konania bol prijatý v súlade s vnútroštátnymi organizačnými normami a pravidlami súdneho konania (rozsudok z 10. decembra 2018, *Wightman a i.*, C-621/18, EU:C:2018:999, bod 30, ako aj uznesenie zo 17. januára 2019, *Rossi a i.*, C-626/17, neuvyverejnené, EU:C:2019:28, bod 22 a citovaná judikatúra). Súdny dvor sa musí držať rozhodnutia vnútroštátneho súdu členského štátu, pokiaľ nie je zrušené v rámci vnútroštátnych opravných prostriedkov stanovených vnútroštátnym právom (rozsudky zo 7. júla 2016, *Genentech*, C-567/14, EU:C:2016:526, bod 23, ako aj z 11. júla 1996, *SFEI a i.*, C-39/94, EU:C:1996:285, bod 24).
- 62 Treba dodať, že za týchto podmienok sa takáto situácia odlišuje od situácií, o ktoré ide najmä vo veci, v ktorej boli vydané uznesenia zo 6. septembra 2018, *Di Girolamo* (C-472/17, neuvyverejnené, EU:C:2018:684), a zo 17. decembra 2019, *Di Girolamo* (C-618/18, neuvyverejnené, EU:C:2019:1090), v ktorej vnútroštátny súd jasne uviedol, že nemá právomoc rozhodnúť o návrhu, ktorý mu bol predložený.
- 63 Napokon, pokiaľ ide o kontradiktórnu povahu konania prebiehajúceho pred vnútroštátnym súdom, stačí pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora článok 267 ZFEÚ nepodmieňuje obrátenie sa na Súdny dvor kontradiktórnou povahou konania pred vnútroštátnym súdom. Z tohto článku naopak vyplýva, že vnútroštátne súdy sa môžu obrátiť na Súdny dvor, iba ak ide o prebiehajúce konanie, ktoré prejednávajú, a ak majú rozhodnúť v rámci konania, ktoré sa má ukončiť rozhodnutím súdnej povahy (rozsudky zo 16. decembra 2008, *Cartesio*, C-210/06, EU:C:2008:723, bod 56, a zo 4. septembra 2019, *Salvoni*, C-347/18, EU:C:2019:661, bod 26, ako aj citovaná judikatúra). V prejednávanej veci to však tak je.
- 64 Okrem toho, ako uviedla generálna advokátka v bode 62 svojich návrhov, Súdny dvor už rozhodol, že mu možno zaslať návrh na začatie prejudiciálneho konania aj v rámci konania o platobnom rozkaze (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. decembra 1971, *Politi*, 43/71, EU:C:1971:122, body 4 a 5, ako aj z 8. júna 1998, *Corsica Ferries France*, C-266/96, EU:C:1998:306, bod 23).
- 65 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba odmietnuť pochybnosti vyjadrené Komisiou a talianskou vládou a konštatovať, že zmierovací sudca spĺňa kritériá na to, aby mohol byť považovaný za „vnútroštátny súdny orgán“ v zmysle článku 267 ZFEÚ.
- 66 Po druhé, pokiaľ ide o nevyhnutnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania a relevantnosť položených otázok, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry prináleží iba vnútroštátnemu súdu, ktorý prejednáva spor a ktorý nesie zodpovednosť za následné súdne rozhodnutie, aby so zreteľom na osobitosti veci posúdil tak potrebu rozhodnutia v prejudiciálnom konaní pre vydanie svojho rozsudku, ako aj relevantnosť otázok, ktoré kladie Súdnemu dvoru. Preto pokiaľ sa predložené otázky týkajú výkladu právneho pravidla Únie, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť [rozsudok z 19. novembra 2019, *A. K. a i.* (Nezávislosť disciplinárneho senátu Najvyššieho súdu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, bod 97, ako aj citovaná judikatúra].
- 67 Z toho vyplýva, že pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie platí prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor môže odmietnuť návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad právneho predpisu Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, ak ide o hypotetický problém, alebo aj ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými ani právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré

mu boli položené [rozsudky z 19. novembra 2019, A. K. a i. (Nezávislosť disciplinárneho senátu Najvyššieho súdu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, bod 98 a citovaná judikatúra, ako aj z 19. októbra 2017, Paper Consult, C-101/16, EU:C:2017:775, bod 29, ako aj citovaná judikatúra].

- 68 Vzhľadom na to, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu predstavuje základ konania pred Súdny dvorom, je nevyhnutné, aby vnútroštátny súd v tomto rozhodnutí objasnil skutkový a právny rámec sporu vo veci samej a poskytol minimálne vysvetlenia k dôvodom výberu ustanovení práva Únie, ktorých výklad žiada, ako aj súvislosti, ktoré vnútroštátny súd vidí medzi týmito ustanoveniami a vnútroštátnou právnou úpravou uplatniteľnou v spore, ktorý mu bol predložený (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok z 9. marca 2017, Milkova, C-406/15, EU:C:2017:198, bod 73, a uznesenie zo 16. januára 2020, Telecom Italia a i., C-368/19, neuvverejnené, EU:C:2020:21, bod 37).
- 69 Tieto kumulatívne požiadavky na obsah návrhu na začatie prejudiciálneho konania sú výslovne uvedené v článku 94 rokovacieho poriadku. Z toho najmä vyplýva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania musí obsahovať „uvedenie dôvodov, pre ktoré sa vnútroštátny súd rozhodol položiť otázku o výklade alebo platnosti určitých ustanovení práva Únie, ako aj súvislosti, ktoré vnútroštátny súd vidí medzi týmito ustanoveniami a svojou právnou úpravou uplatniteľnou vo vnútroštátnom konaní“.
- 70 V prejednávanej veci treba konštatovať, že z bodu 22 jeho rozhodnutia jasne vyplýva, že v tomto bode sa vnútroštátny súd obmedzuje na uvedenie argumentácie žalobkyne vo veci samej, podľa ktorej je možné vyhovieť jej návrhu bez toho, aby sa obrátil na Súdny dvor, a vôbec netvrdí, že návrh na začatie prejudiciálneho konania nie je potrebný na rozhodnutie sporu, ktorý mu bol predložený.
- 71 Okrem toho, ako uviedla generálna advokátka v bodoch 32 a 33 svojich návrhov, pokiaľ ide o druhú prejudiciálnu otázku, treba zdôrazniť, že táto otázka nie je irelevantná, keďže touto otázkou sa vnútroštátny súd s cieľom zistiť, či sa žalobkyňa vo veci samej môže domáhať náhrady škody z dôvodu odmietnutia platenej dovolenky, snaží objasniť pojem „pracovník“ v zmysle smernice 2003/88 a zásadu nediskriminácie stanovenú v rámcovej dohode s cieľom určiť, či sa uplatnia na talianskych zmierovacích sudcov.
- 72 Ako uviedla generálna advokátka v bode 34 svojich návrhov, tieto otázky si vyžadujú objasnenie.
- 73 Naopak, pokiaľ ide o tretiu otázku, treba uviesť, že spor vo veci samej sa netýka osobnej zodpovednosti sudcov, ale návrhu na náhradu škody z titulu platenej dovolenky. Vnútroštátny súd nevysvetlil, prečo považuje výklad článku 47 Charty potrebný na jeho rozhodnutie, ani súvislosť, ktorú vidí medzi ustanoveniami Únie, o ktorých výklad žiada, a vnútroštátnou právnou úpravou uplatniteľnou v spore vo veci samej.
- 74 Okrem toho z rozhodnutia vnútroštátneho súdu nijako nevyplýva, že by sudca, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, mohol niesť zodpovednosť za úmyselné pochybenie alebo hrubú nedbanlivosť.
- 75 Za týchto podmienok a vzhľadom na všetky tieto skutočnosti treba konštatovať, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je prípustný s výnimkou tretej otázky.

O veci samej

O prvej prejudiciálnej otázke

- 76 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 267 ZFEÚ vykladať tak, že Giudice di pace (zmierovací sudca) spadá pod pojem „vnútroštátny súdny orgán“ v zmysle tohto článku.

77 V prejednávanej veci z úvah uvedených v bodoch 42 až 65 tohto rozsudku vyplýva, že je to tak. Preto treba na prvú otázku odpovedať tak, že na Giudice di pace (zmierovací sudca) sa vzťahuje pojem „vnútroštátny súdny orgán“ v zmysle tohto článku.

O druhej prejudiciálnej otázke

78 Na úvod treba uviesť, že druhá otázka obsahuje tri rôzne aspekty, ktorých cieľom je posúdiť prípadné právo zmierovacích sudcov čerpať platenú dovolenku na základe práva Únie. Táto otázka sa v prvom rade týka výkladu pojmu „pracovník“ v zmysle smernice 2003/88 s cieľom určiť, či Giudice di pace (zmierovací sudca), akým je žalobkyňa v konaní vo veci samej, môže patriť pod tento pojem, keďže článok 7 ods. 1 tejto smernice stanovuje, že členské štáty prijímú nevyhnutné opatrenia na zabezpečenie toho, aby každý pracovník mal nárok na platenú dovolenku za kalendárny rok v trvaní najmenej štyroch týždňov. Uvedená otázka sa ďalej týka pojmu „pracovník na dobu určitú“ v zmysle rámcovej dohody. Napokon, ak sa tento posledný uvedený pojem vzťahuje na zmierovacieho sudcu, vnútroštátny súd sa pýta, či ho možno porovnávať s riadnymi sudcami na účely uplatnenia zásady nediskriminácie uvedenej v doložke 4 tejto rámcovej dohody, ktorí čerpajú dodatočnú platenú dovolenku za kalendárny rok v trvaní celkovo 30 dní.

– O smernici 2003/88

79 Prvou časťou svojej druhej otázky sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 7 ods. 1 smernice 2003/88 a článok 31 ods. 2 Charty majú vykladať v tom zmysle, že zmierovací sudca, ktorý vykonáva svoj úrad ako hlavnú funkciu a ktorý poberá náhrady spojené s poskytnutými plneniami, ako aj náhrady za každý mesiac skutočnej služby, môže patriť pod pojem „pracovník“ v zmysle týchto ustanovení.

80 Po prvé treba určiť, či je táto smernica uplatniteľná v prejednávanej veci.

81 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 1 ods. 3 smernice 2003/88 definuje pôsobnosť tejto smernice odkazom na článok 2 smernice 89/391.

82 Podľa článku 2 ods. 1 smernice 89/391 sa táto smernica vzťahuje na „všetky odvetvia činnosti, verejné a súkromné“.

83 Ako však vyplýva z článku 2 ods. 2 prvého pododseku uvedenej smernice, táto smernica sa neuplatňuje tam, kde sú s ňou nevyhnutne v rozpore charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti verejných služieb, ako sú napríklad ozbrojené sily, polícia alebo pre určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany.

84 V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora kritérium použité v článku 2 ods. 2 prvom pododseku smernice 89/391 na vylúčenie určitých činností z pôsobnosti tejto smernice a, nepriamo, z pôsobnosti smernice 2003/88, je založené nie na príslušnosti pracovníkov k niektorému z odvetví verejnej služby uvedených v tomto ustanovení, posudzovanému ako celok, ale výlučne na osobitnej povahe určitých osobitných úloh vykonávaných pracovníkmi v odvetviach, ktorých sa týka toto ustanovenie, čo odôvodňuje výnimku z pravidiel v oblasti ochrany bezpečnosti a zdravia pracovníkov, z dôvodu absolútnej nevyhnutnosti zabezpečenia účinnej ochrany spoločnosti (rozsudok z 20. novembra 2018, Sindicatul Familia Constanța a i., C-147/17, EU:C:2018:926, bod 55).

85 V prejednávanej veci, hoci súdna činnosť zmierovacieho sudcu nie je výslovne spomenutá v príkladoch citovaných v článku 2 ods. 1 smernice 89/391, je súčasťou odvetvia verejnej činnosti. V zásade tak patrí do pôsobnosti smernice 89/391 a smernice 2003/88.

- 86 Okrem toho, ako uviedla generálna advokátka v bode 71 svojich návrhov, nič neodôvodňuje uplatnenie článku 2 ods. 2 prvého pododseku smernice 89/391 na zmierovacích sudcov a ich celkové vylúčenie z pôsobnosti týchto dvoch smerníc.
- 87 Za týchto podmienok treba konštatovať, že smernica 2003/88 je uplatniteľná vo veci samej.
- 88 Po druhé treba pripomenúť, že na účely uplatnenia smernice 2003/88 sa pojem „pracovník“ nemôže vykladať rôzne podľa vnútroštátnych právnych predpisov, ale má autonómny význam, ktorý je vlastný právu Únie (rozsudky z 26. marca 2015, Fenoll, C-316/13, EU:C:2015:200, bod 25, a z 20. novembra 2018, Sindicatul Familia Constanța a i., C-147/17, EU:C:2018:926, bod 41, ako aj citovaná judikatúra).
- 89 Toto konštatovanie platí aj na účely výkladu pojmu „pracovník“ v zmysle článku 7 smernice 2003/88 a článku 31 ods. 2 Charty s cieľom zabezpečiť jednotnosť uplatnenia *ratione personae* práva pracovníkov na platenú dovolenku (rozsudok z 26. marca 2015, Fenoll, C-316/13, EU:C:2015:200, bod 26).
- 90 Uvedený pojem treba definovať podľa objektívnych kritérií, ktoré charakterizujú pracovnoprávny vzťah so zreteľom na práva a povinnosti dotknutých osôb (rozsudok z 20. novembra 2018, Sindicatul Familia Constanța a i., C-147/17, EU:C:2018:926, bod 41, ako aj citovaná judikatúra).
- 91 V rámci kvalifikácie pojmu „pracovník“, ktorej vykonanie v konečnom dôsledku prislúcha vnútroštátnemu súdu, musí tento súd vychádzať z objektívnych kritérií a vykonať celkové posúdenie všetkých okolností veci, ktorá mu bola predložená, s prihliadnutím tak na povahu dotknutých činností, ako aj na vzťah medzi dotknutými účastníkmi konania (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. októbra 2010, Union syndicale Solidaires Isère, C-428/09, EU:C:2010:612, bod 29).
- 92 Súdny dvor však môže vnútroštátnemu súdu naznačiť niekoľko zásad a kritérií, ktoré musí vnútroštátny súd pri svojom preskúmaní zohľadniť.
- 93 Treba teda pripomenúť na jednej strane, že za „pracovníka“ treba považovať každého, kto vykonáva skutočné a konkrétne činnosti, s výnimkou činností, ktoré sú tak obmedzené, že sa javia ako čisto okrajové a vedľajšie (rozsudok z 26. marca 2015, Fenoll, C-316/13, EU:C:2015:200, bod 27).
- 94 Na druhej strane podľa ustálenej judikatúry charakteristickým znakom pracovnoprávneho vzťahu je okolnosť, že určitá osoba vykonáva po určitú dobu v prospech inej osoby a pod jej vedením činnosti, za ktoré poberá odmenu (rozsudok z 20. novembra 2018, Sindicatul Familia Constanța a i., C-147/17, EU:C:2018:926, bod 41, ako aj citovaná judikatúra).
- 95 V prvom rade, pokiaľ ide o plnenia poskytované žalobkyňou vo veci samej z jej funkcie zmierovacieho sudcu, z rozhodnutia vnútroštátného súdu vyplýva, že sú skutočné a konkrétne a že ich navyše vykonáva ako hlavnú činnosť. V tomto prípade, počas určitého obdobia, konkrétne v období od 1. júla 2017 do 30. júna 2018 vydala v pozícii trestného sudcu 478 rozsudkov a 1 326 uznesení a zároveň pojednávala dvakrát do týždňa. Tieto plnenia sa nezdajú byť čisto okrajové a vedľajšie.
- 96 V tomto kontexte treba pripomenúť, že pokiaľ ide o povahu právneho vzťahu, o ktorý ide vo veci samej, v rámci ktorého žalobkyňa vo veci samej vykonáva svoje povinnosti, Súdny dvor už rozhodol, že právna povaha *sui generis* pracovnoprávneho vzťahu z hľadiska vnútroštátného práva nemôže mať nijaký vplyv na postavenie „pracovníka“ v zmysle práva Únie (rozsudok z 26. marca 2015, Fenoll, C-316/13, EU:C:2015:200, bod 31).
- 97 Ďalej, pokiaľ ide o odmenu, treba preskúmať, či sumy, ktoré dostala žalobkyňa vo veci samej, sa jej vyplácajú ako protihodnota za výkon jej profesijnej činnosti.

- 98 V tejto súvislosti zo spisu predloženého Súdneho dvoru vyplýva, že zmierovací sudcovia poberajú náhrady súvisiace s plneniami, ktoré poskytujú, vo výške 35 alebo 55 eur, ktoré sú rovnako zdaňované ako odmena bežného pracovníka. Konkrétne majú nárok na takúto odmenu za každé občianskoprávne alebo trestné pojednávanie, aj keď nejde o pojednávanie s prednesením návrhov, za činnosť spočívajúcu v umiestnení pečate a za akékoľvek iné začaté a skončené alebo vymazané konanie. Okrem toho sa týmto sudcom vypláca náhrada výdavkov za každý mesiac skutočnej služby z titulu náhrady nákladov na vzdelávanie, nákladov na rekvalifikáciu a celkových nákladov na výkon funkcie.
- 99 Hoci z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že funkcia zmierovacieho sudcu je „honorárnou funkciou“ a že niektoré sumy sú vyplatené ako náhrada nákladov, nič to nemení na skutočnosť, že objem práce vykonanej žalobkyňou vo veci samej, a v dôsledku toho sumy, ktoré žalobkyňa dostala za túto prácu, sú značné. Z tohto rozhodnutia totiž vyplýva, že v období od 1. júla 2017 do 30. júna 2018 žalobkyňa vo veci samej ukončila približne 1 800 konaní.
- 100 Samotná okolnosť, že funkciu zmierovacieho sudcu vnútroštátna právna úprava kvalifikuje ako „honorárnu“, neznamená, že finančné plnenia, ktoré zmierovací sudca prijíma, sa musia považovať za sumy, ktoré nemajú povahu odmeny za prácu.
- 101 Okrem toho, hoci je isté, že odmena za vykonávané plnenia je základnou charakteristikou pracovnoprávneho vzťahu, nič to nemení na tom, že ani obmedzená výška tejto odmeny, ani jej pôvod nemôžu mať žiadny vplyv na postavenie „pracovníka“ v zmysle práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. marca 2006, *Mattern a Cikotic*, C-10/05, EU:C:2006:220, bod 22, ako aj zo 4. júna 2009, *Vatsouras a Koupatantze*, C-22/08 a C-23/08, EU:C:2009:344, bod 27).
- 102 Za týchto podmienok prináleží vnútroštátnemu súdu, aby pri posúdení skutkových okolností, ktoré má ako jediný právomoc posúdiť, v poslednom stupni overil, či sumy, ktoré žalobkyňa vo veci samej získala v rámci výkonu svojej funkcie zmierovacieho sudcu, majú povahu odmeny, ktorá jej môže priniesť materiálnu výhodu a zabezpečujú jej živobytie.
- 103 Napokon, pracovnoprávny vzťah predpokladá existenciu vzťahu podriadenosti medzi pracovníkom a jeho zamestnávateľom. Existencia takéhoto vzťahu sa musí posudzovať v každom konkrétnom prípade podľa všetkých prvkov a okolností, ktoré charakterizujú vzťahy medzi účastníkmi konania (rozsudok z 20. novembra 2018, *Sindicatul Familia Constanța a i.*, C-147/17, EU:C:2018:926, bod 42, ako aj citovaná judikatúra).
- 104 Je nepochybne súčasťou funkcie sudcov, že musia byť chránení pred vonkajšími zásahmi alebo tlakmi, ktoré by mohli ohroziť ich nezávislosť pri výkone ich súdnej činnosti a pri rozhodovaní.
- 105 Ako však uviedla generálna advokátka v bode 83 svojich návrhov, táto požiadavka nebráni tomu, aby sa zmierovací sudcovia považovali za „pracovníkov“.
- 106 V tejto súvislosti z judikatúry vyplýva, že okolnosť, že na sudcov sa vzťahujú služobné pravidlá a že ich možno považovať za zamestnancov, nijako nezasahuje do zásady nezávislosti súdnej moci a možnosti členských štátov stanoviť existenciu osobitného postavenia, ktoré sa bude vzťahovať na postavenie sudcu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. marca 2012, *O'Brien*, C-393/10, EU:C:2012:110, bod 47).
- 107 Za týchto okolností, hoci samotná okolnosť, že zmierovací sudcovia v prejednávanej veci podliehajú disciplinárnej právomoci Consiglio superiore della magistratura (Najvyššia súdna rada, Taliansko, ďalej len „CSM“), nepostačuje na to, aby sa považovali za osoby nachádzajúce sa vo vzťahu k zamestnávateľovi v právnom vzťahu podriadenosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. marca 1987, *Komisija/Holandsko*, 235/85, EU:C:1987:161, bod 14), túto okolnosť je potrebné zohľadniť v kontexte všetkých skutkových okolností vo veci samej.
- 108 Treba teda zohľadniť spôsob organizácie práce zmierovacích sudcov.

- 109 V tejto súvislosti z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že hoci zmierovací sudcovia môžu organizovať svoju prácu flexibilnejším spôsobom ako členovia iných povolání, predpokladá sa, že budú rešpektovať rozpisy uvádzajúce zloženie zmierovacieho súdu, do ktorého patria, pričom tieto rozpisy podrobne a záväzne upravujú organizáciu ich práce, vrátane pridelovania spisov, dátumu a času pojednávania.
- 110 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu tiež vyplýva, že zmierovací sudcovia sú povinní dodržiavať služobné príkazy Capo dell'Ufficio (vedúci úradu, Taliansko). Títo sudcovia sú tiež povinní dodržiavať rozhodnutia o osobitnej a všeobecnej organizácii CSM.
- 111 Vnútroštátny súd dodáva, že uvedení sudcovia musia byť neustále k dispozícii a v oblasti disciplinárneho konania podliehajú obdobným povinnostiam ako kariérni sudcovia.
- 112 Za týchto podmienok sa zdá, že zmierovací sudcovia vykonávajú svoje funkcie v kontexte právneho vzťahu podriadenosti na administratívnej úrovni, ktorý nemá vplyv na ich nezávislosť pri rozhodovaní, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.
- 113 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na prvú časť druhej otázky odpovedať tak, že článok 7 ods. 1 smernice 2003/88 a článok 31 ods. 2 Charty sa majú vykladať v tom zmysle, že zmierovací sudca, ktorý v rámci svojej funkcie vykonáva skutočné a konkrétne plnenia, ktoré nie sú čisto okrajové ani vedľajšie a za ktoré poberá náhrady, ktoré majú povahu odmeny, môže spadať pod pojem „pracovník“ v zmysle týchto ustanovení, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

– O pojme „pracovník na dobu určitú“ v zmysle rámcovej dohody

- 114 Druhou časťou svojej druhej otázky sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má doložka 2 bod 1 rámcovej dohody vykladať v tom zmysle, že zmierovací sudca vymenovaný na obmedzené obdobie, ktorý svoju funkciu vykonáva ako hlavnú činnosť a poberá náhrady spojené s poskytovanými plneniami, ako aj náhrady za každý mesiac skutočnej služby, spada pod pojem „pracovník na dobu určitú“ v zmysle tohto ustanovenia.
- 115 V tejto súvislosti zo znenia uvedeného ustanovenia vyplýva, že jeho pôsobnosť je koncipovaná široko, keďže sa všeobecne vzťahuje na „pracovníkov na dobu určitú, ktorí majú uzavretú pracovnú zmluvu alebo pracovnoprávny vzťah podľa zákona, kolektívnych dohôd alebo spôsobu, ktorý je zaužívaný v jednotlivých členských štátoch“. Okrem toho definícia pojmu „pracovníci na dobu určitú“ v zmysle doložky 3 bodu 1 rámcovej dohody zahŕňa všetkých pracovníkov a nerozlišuje podľa toho, či sú zamestnaní zamestnávateľom vo verejnom alebo súkromnom sektore, ani podľa toho, aká je kvalifikácia ich zmluvy podľa vnútroštátneho práva (rozsudok z 19. marca 2020, Sánchez Ruiz a i., C-103/18 a C-429/18, EU:C:2020:219, bod 108).
- 116 Rámcová dohoda sa teda uplatní na všetkých pracovníkov vykonávajúcich činnosti odmeňované v rámci pracovnoprávneho vzťahu na dobu určitú, ktorý ich spája s ich zamestnávateľom, pokiaľ sú viazaní pracovnou zmluvou alebo pracovným pomerom v zmysle vnútroštátneho práva, ale len výhradou spočívajúcou v tom, že členským štátom pri uplatňovaní rámcovej dohody na určité kategórie pracovných zmlúv alebo pracovnoprávnych vzťahov priznáva doložka 2 bod 2 rámcovej dohody mieru voľnej úvahy, a s výnimkou dočasných agentúrnych pracovníkov v súlade so štvrtým odsekom preambuly rámcovej dohody (rozsudok z 19. marca 2020, Sánchez Ruiz a i., C-103/18 a C-429/18, EU:C:2020:219, bod 109).
- 117 Hoci, ako vyplýva z odôvodnenia 17 smernice 1999/70 a doložky 2 bodu 1 rámcovej dohody, táto smernica ponecháva na členských štátoch, aby definovali pojmy „pracovná zmluva“ alebo „pracovnoprávny vzťah“ použité v tejto doložke v súlade s vnútroštátnym právom a/alebo praxou, nič to nemení na tom, že voľná úvaha priznaná členským štátom na vymedzenie takýchto pojmov nie je

neobmedzená. Takéto pojmy totiž môžu byť definované v súlade s vnútroštátnym právom a/alebo praxou pod podmienkou, že sa dodrží potrebný účinok tejto smernice a všeobecné zásady práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. marca 2012, O'Brien, C-393/10, EU:C:2012:110, bod 34).

- 118 V tomto kontexte samotná okolnosť, že profesijná činnosť, ktorej výkon poskytuje materiálnu výhodu, je podľa vnútroštátneho práva kvalifikovaná ako „honorárna“, nie je relevantná, pokiaľ ide o uplatniteľnosť rámcovej dohody, inak by bol vážne spochybnený potrebný účinok smernice 1999/70 a rámcovej dohody, ako aj ich jednotné uplatňovanie v členských štátoch tým, že by členským štátom poskytla možnosť svojvoľne vylúčiť určité kategórie osôb z ochrany požadovanej týmito nástrojmi (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. septembra 2007, Del Cerro Alonso, C-307/05, EU:C:2007:509, bod 29, a z 1. marca 2012, O'Brien, C-393/10, EU:C:2012:110, bod 36).
- 119 Ako bolo pripomenuté v bode 116 tohto rozsudku, smernica 1999/70 a rámcová dohoda sa uplatňujú na všetkých pracovníkov vykonávajúcich činnosti odmeňované v rámci pracovnoprávneho vzťahu na dobu určitú, ktorý existuje medzi nimi a ich zamestnávateľom.
- 120 Ako však vyplýva najmä z bodov 95, 98 a 99 tohto rozsudku, ako aj z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, zdá sa, že zmierovací sudca, akým je žalobkyňa vo veci samej, vykonáva z tohto dôvodu skutočné a konkrétne plnenia, ktoré nie sú čisto okrajové ani vedľajšie, a za každé z nich sú ako protiplnenie poskytované mesačné náhrady, ktorých povahu odmeny nemožno vylúčiť.
- 121 Okrem toho Súdny dvor rozhodol, že rámcová dohoda nevyklučuje žiadne osobitné odvetvie a že požiadavky stanovené v tejto dohode sa majú uplatňovať na zmluvy, ako aj na pracovnoprávne vzťahy na dobu určitú uzavreté so správnymi orgánmi a inými subjektmi verejného sektora (uznesenie z 19. marca 2019, CCOO, C-293/18, neuvverejnené, EU:C:2019:224, bod 30).
- 122 V tejto súvislosti treba uviesť, že okolnosť, že zmierovací sudcovia v prejednávanej veci vykonávajú sudcovskú funkciu, sama osebe nestačí na to, aby im bola odňatá možnosť požívať práva stanovené touto rámcovou dohodou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. marca 2012, O'Brien, C-393/10, EU:C:2012:110, bod 41).
- 123 Z nevyhnutnosti zachovať potrebný účinok zásady rovnosti zaobchádzania zakotvenej v uvedenej rámcovej dohode totiž vyplýva, že takéto vylúčenie možno pripustiť – ak nemá byť považované za svojvoľné –, iba vtedy, ak sa povaha predmetného pracovnoprávneho vzťahu podstatne líši od povahy pracovnoprávneho vzťahu medzi zamestnávateľmi a zamestnancami, ktorí podľa vnútroštátneho práva patria do kategórie pracovníkov (pozri analogicky rozsudok z 1. marca 2012, O'Brien, C-393/10, EU:C:2012:110, bod 42).
- 124 Prináleží však vnútroštátnemu súdu, aby s konečnou platnosťou preskúmal, v akom rozsahu sa vzťah, ktorý spája zmierovacích sudcov s ministerstvom spravodlivosti, svojou povahou podstatne odlišuje od pracovnoprávneho vzťahu spájajúceho zamestnávateľa s pracovníkom. Súdny dvor však môže vnútroštátnemu súdu poskytnúť niekoľko zásad a kritérií, ktoré musí vnútroštátny súd pri svojom preskúmaní zohľadniť (pozri analogicky rozsudok z 1. marca 2012, O'Brien, C-393/10, EU:C:2012:110, bod 43).
- 125 V tejto súvislosti pri preskúmaní, ktorého cieľom je určiť, či je povaha uvedeného vzťahu podstatne odlišná od povahy pracovnoprávneho vzťahu medzi zamestnávateľmi a zamestnancami, ktorí podľa vnútroštátneho práva patria do kategórie pracovníkov, vnútroštátny súd bude musieť v súlade s duchom a účelom rámcovej dohody zohľadniť námietku medzi touto kategóriou a kategóriou samostatne zárobkovo činných osôb (pozri analogicky rozsudok z 1. marca 2012, O'Brien, C-393/10, EU:C:2012:110, bod 44).

- 126 Z tohto hľadiska treba prihliadnúť na spôsoby vymenovávaní a odvolávaní sudcov, ale aj na spôsob organizácie ich práce (pozri analogicky rozsudok z 1. marca 2012, O'Brien, C-393/10, EU:C:2012:110, bod 45).
- 127 Pokiaľ ide o vymenovanie zmierovacích sudcov, článok 4 zákona č. 374/1991 stanovuje, že títo sudcovia sú vymenovaní dekrétom prezidenta Talianskej republiky po rozhodnutí Najvyššej súdnej rady na návrh miestne príslušnej súdnej rady, a doplnení piatimi zástupcami určenými po vzájomnej dohode zástupcov z radov advokátov a prokurátorov z územného obvodu odvolacieho súdu.
- 128 V tejto súvislosti však nie je rozhodujúca skutočnosť, že tieto pracovnoprávne vzťahy boli vytvorené prezidentskými dekrétmi z dôvodu verejnoprávnej povahy zamestnávateľa (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. marca 2020, Sánchez Ruiz a i., C-103/18 a C-429/18, EU:C:2020:219, bod 115).
- 129 Pokiaľ ide o odvolanie zmierovacích sudcov, zo skutočností uvedených v spise vyplýva, že prípady ich odvolania a osobitné postupy, ktoré sa na ne vzťahujú, sú upravené výslovnými legislatívnymi ustanoveniami na vnútroštátnej úrovni. V tejto súvislosti prináleží vnútroštátnemu súdu, aby overil, či spôsob odvolania zmierovacích sudcov zavedený na vnútroštátnej úrovni robí vzťah, ktorý spája zmierovacích sudcov s ministerstvom spravodlivosti, podstatne odlišný od pracovnoprávneho vzťahu medzi zamestnávateľom a zamestnancom.
- 130 Pokiaľ ide o spôsob organizácie práce zmierovacích sudcov, a konkrétnejšie o to, či títo sudcovia vykonávajú svoju funkciu v kontexte právneho vzťahu podriadenosti, ako vyplýva z bodov 107 až 112 tohto rozsudku, hoci sa zdá, že uvedení sudcovia vykonávajú svoju funkciu v kontexte takéhoto právneho vzťahu, prináleží vnútroštátnemu súdu, aby to overil.
- 131 Pokiaľ ide o otázku, či vzťah, ktorý spája zmierovacích sudcov s ministerstvom spravodlivosti, je časovo obmedzený, zo znenia doložky 3 bodu 1 rámcovej dohody vyplýva, že pracovná zmluva alebo pracovnoprávny vzťah na dobu určitú sa vyznačujú tým, že koniec uvedenej zmluvy alebo pracovnoprávneho vzťahu „je vymedzený objektívnymi podmienkami, ako napríklad určitým dátumom, splnením určitej úlohy alebo určitou udalosťou“ (uznesenie z 19. marca 2019, CCOO, C-293/18, neuvyverejnené, EU:C:2019:224, bod 31).
- 132 Zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii vo veci samej, vyplýva, že funkčné obdobie zmierovacích sudcov je obmedzené na obdobie štyroch rokov s možnosťou predĺženia.
- 133 Preto sa zdá, že v prejednávanej veci je vzťah, ktorý spája zmierovacích sudcov s ministerstvom spravodlivosti, časovo obmedzený.
- 134 Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti treba na druhú časť druhej otázky odpovedať tak, že doložka 2 bod 1 rámcovej dohody sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „pracovník na dobu určitú“ uvedený v tomto ustanovení sa môže vzťahovať na zmierovacieho sudcu, ktorý je vymenovaný na obmedzené obdobie a v rámci svojej funkcie vykonáva skutočné a konkrétne plnenia, ktoré nie sú čisto okrajové ani vedľajšie a za ktoré poberá náhrady, ktoré majú povahu odmeny, čo musí overiť vnútroštátny súd.

– O zásade nediskriminácie v zmysle rámcovej dohody

- 135 Treťou časťou svojej druhej otázky sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má doložka 4 bod 1 rámcovej dohody vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá nestanovuje právo zmierovacieho sudcu na platenú dovolenku za kalendárny rok v trvaní 30 dní, akou je dovolenka stanovená pre riadnych sudcov, za predpokladu, že tento zmierovací sudca spadá pod pojem „pracovník na dobu určitú“ v zmysle doložky 2 bodu 1 danej rámcovej dohody.

- 136 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že pokiaľ ide o pracovnoprávne podmienky, doložka 4 bod 1 rámcovej dohody stanovuje zákaz znevýhodňovania pracovníkov v pracovnom pomere na dobu určitú voči porovnateľným pracovníkom v pracovnom pomere na dobu neurčitú len z dôvodu, že vykonávajú činnosť na dobu určitú, pokiaľ na odlišné zaobchádzanie neexistujú objektívne dôvody.
- 137 Súdny dvor už rozhodol, že účelom tohto ustanovenia je zabezpečiť uplatňovanie zásady nediskriminácie vo vzťahu k pracovníkom v pracovnom pomere na dobu určitú, aby sa zabránilo tomu, že zamestnávateľ bude pracovnoprávny vzťah takejto povahy využívať na to, aby týchto pracovníkov zbavil práv, ktoré sa priznávajú pracovníkom zamestnaným na dobu neurčitú (rozsudok z 22. januára 2020, Baldonado Martín, C-177/18, EU:C:2020:26, bod 35).
- 138 Vzhľadom na ciele sledované rámcovou dohodou treba jej doložku 4 chápať tak, že vyjadruje zásadu sociálneho práva Únie, ktorá nemôže byť vykladaná reštriktívne (rozsudok z 5. júna 2018, Montero Mateos, C-677/16, EU:C:2018:393, bod 41).
- 139 V prejednávanej veci treba v prvom rade uviesť, že rozdielne zaobchádzanie, na ktoré sa odvoláva žalobkyňa vo veci samej, spočíva v skutočnosti, že riadni sudcovia majú nárok na 30 dní platenej dovolenky za kalendárny rok, zatiaľ čo zmierovací sudcovia takýto nárok nemajú.
- 140 V druhom rade treba konštatovať, že nároky na platenú dovolenku za kalendárny rok priznané pracovníkom nepochybne spadajú pod pojem „pracovnoprávne podmienky“ v zmysle doložky 4 bodu 1 rámcovej dohody.
- 141 V treťom rade je nutné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora zásada nediskriminácie, ktorej osobitným vyjadrením je doložka 4 bod 1 rámcovej dohody, vyžaduje, aby sa porovnateľné situácie neposudzovali rozdielne a rozdielne situácie neposudzovali rovnako, pokiaľ na takéto posudzovanie neexistujú objektívne dôvody (rozsudok z 5. júna 2018, Montero Mateos, C-677/16, EU:C:2018:393, bod 49, ako aj citovaná judikatúra).
- 142 Rámcová dohoda v tejto súvislosti zaviedla a konkretizovala zásadu nediskriminácie len v súvislosti s rozdielnym zaobchádzaním medzi pracovníkmi v pracovnom pomere na dobu určitú a porovnateľnými pracovníkmi v pracovnom pomere na dobu neurčitú (rozsudok z 5. júna 2018, Montero Mateos, C-677/16, EU:C:2018:393, bod 50, ako aj citovaná judikatúra).
- 143 Podľa ustálenej judikatúry na posúdenie toho, či dotknuté osoby vykonávajú rovnakú alebo podobnú prácu v zmysle rámcovej dohody, treba v súlade s doložkou 3 bodom 2 a doložkou 4 bodom 1 tejto rámcovej dohody preskúmať, či vzhľadom na všetky okolnosti, akými sú povaha práce, podmienky vzdelávania a pracovnoprávne podmienky, možno tieto osoby považovať za nachádzajúce sa v porovnateľnej situácii (rozsudok z 5. júna 2018, Montero Mateos, C-677/16, EU:C:2018:393, bod 51 a citovaná judikatúra).
- 144 V tejto súvislosti, ak sa preukáže, že keď boli pracovníci v pracovnom pomere na dobu určitú zamestnaní, vykonávali rovnaké úlohy ako pracovníci zamestnaní tým istým zamestnávateľom na dobu neurčitú alebo zastávali rovnaké pracovné miesto ako títo pracovníci, je v zásade potrebné považovať situácie týchto dvoch kategórií pracovníkov za porovnateľné (rozsudok z 22. januára 2020, Baldonado Martín, C-177/18, EU:C:2020:26, bod 41 a citovaná judikatúra).
- 145 V prejednávanej veci zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že žalobkyňa vo veci samej by ako zmierovacia sudkyňa mohla byť považovaná za porovnateľnú s „*togato*“ (riadny sudca), ktorý úspešne absolvoval tretie hodnotenie odbornej spôsobilosti a odpracoval aspoň štrnásť rokov služby, pretože vykonávala súdnu činnosť porovnateľnú s činnosťou takéhoto riadneho sudcu, pričom má rovnakú administratívnu, disciplinárnu a daňovú zodpovednosť a bola nepretržite zapísaná do zoznamu pracovných miest súdov, na ktorých pracovala, pričom poberala finančné ohodnotenie podľa článku 11 zákona č. 374/1991.

- 146 Zo spisu konkrétne vyplýva, že rovnako ako riadny sudca je zmierovací sudca po prvé sudcom, ktorý je členom talianskeho sudcovského stavu a vykonáva súdnu funkciu v občianskoprávnej a trestnoprávnej oblasti, ako aj zmierovaciu funkciu v občianskoprávných veciach. Po druhé podľa článku 10 ods. 1 zákona č. 374/1991 má zmierovací sudca povinnosti, ktoré prislúchajú riadnym sudcom. Po tretie zmierovací sudca, podobne ako riadny sudca, má dodržiavať rozpisy uvádzajúce zloženie zmierovacieho súdu, ku ktorému prináleží, pričom tieto rozpisy podrobne a záväzne upravujú organizáciu ich práce, vrátane pridelenia spisov, dátumu a času pojednávania. Po štvrté tak riadny sudca, ako aj zmierovací sudca sú povinní dodržiavať služobné príkazy vedúceho úradu, ako aj osobitné a všeobecné organizačné rozhodnutia CMS. Po piate zmierovací sudca je povinný, rovnako ako riadny sudca, byť neustále k dispozícii. Po šieste, pokiaľ si zmierovací sudca neplní svoje povinnosti týkajúce sa profesijnej etiky a služby, podlieha rovnako ako riadny sudca disciplinárnej právomoci CSM. Po siedme zmierovací sudca podlieha rovnako prísnyh kritériám, ako sú kritériá uplatniteľné na posúdenie spôsobilosti riadneho sudcu. Po ôsme sa na zmierovacieho sudcu uplatňujú rovnaké pravidlá v oblasti občianskoprávnej zodpovednosti a finančnej ujmy spôsobenej štátu, aké zákon stanovuje pre riadneho sudcu.
- 147 Pokiaľ však ide o funkciu zmierovacieho sudcu, zo skutočností uvedených v spise vyplýva, že spory, ktoré majú rozhodovať honorárni sudcovia, a konkrétne zmierovací sudcovia, nie sú také zložité ako spory predkladané riadnym sudcom. Zmierovací sudcovia sa zaoberajú najmä vecami s menším významom, zatiaľ čo riadni sudcovia na vyšších stupňoch sa zaoberajú vecami s väčším významom a zložitou. Okrem toho podľa článku 106 druhého odseku talianskej ústavy zmierovací sudcovia môžu zasadať len ako samosudcovia, a teda nemôžu byť pridelení na rozhodovanie v senáte.
- 148 Za týchto podmienok prináleží vnútroštátnemu súdu, ktorý je jediný príslušný na posúdenie skutkového stavu, aby s konečnou platnosťou určil, či sa zmierovací sudca, akým je žalobkyňa vo veci samej, nachádza v situácii porovnateľnej so situáciou riadneho sudcu, ktorý úspešne absolvoval tretie hodnotenie odbornej spôsobilosti a v tom istom období odpracoval aspoň štrnásť rokov služby (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. júna 2018, *Montero Mateos*, C-677/16, EU:C:2018:393, bod 52 a citovanú judikatúru).
- 149 Ak sa preukáže, že zmierovací sudca, akým je žalobkyňa vo veci samej, a riadni sudcovia sú porovnateľní, treba ešte overiť, či existuje objektívny dôvod odôvodňujúci také rozdielne zaobchádzanie, o aké ide vo veci samej.
- 150 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora pojem „objektívne dôvody“ uvedený v doložke 4 bode 1 rámcovej dohody treba chápať tak, že neumožňuje, aby bolo rozdielne zaobchádzanie medzi pracovníkmi v pracovnom pomere na dobu určitú a pracovníkmi v pracovnom pomere na dobu neurčitú odôvodnené na základe toho, že toto rozdielne zaobchádzanie je stanovené vo vnútroštátnej všeobecnej a abstraktnej norme, akou je zákon alebo kolektívna zmluva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. júna 2018, *Montero Mateos*, C-677/16, EU:C:2018:393, bod 56 a citovanú judikatúru).
- 151 Uvedený pojem podľa rovnako ustálenej judikatúry vyžaduje, aby konštatované rozdielne zaobchádzanie odôvodňovala existencia presných a konkrétnych skutočností charakterizujúcich pracovnoprávne podmienky, o ktoré ide, v osobitnom kontexte, do ktorého patrí, a na základe objektívnych a transparentných kritérií, a to na účely overenia, či táto nerovnosť zodpovedá skutočnej potrebe, či je spôsobilá dosiahnuť sledovaný cieľ a či je na tento účel nevyhnutná. Uvedené skutočnosti môžu vyplývať najmä z osobitnej povahy úloh, na ktorých plnenie boli uzavreté zmluvy na dobu určitú, a z charakteristických vlastností vnútorne spätých s týmito úlohami, prípadne zo sledovania legitímneho cieľa sociálnej politiky členského štátu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. júna 2018, *Montero Mateos*, C-677/16, EU:C:2018:393, bod 57, ako aj citovanú judikatúru).

- 152 Odvolávanie sa na samotnú dočasnú povahu zamestnania nie je v súlade s týmito požiadavkami, a teda nemôže predstavovať „objektívny dôvod“ v zmysle doložky 4 bodu 1 a/alebo 4 rámcovej dohody. Ak by sa totiž pripustilo, že samotná dočasná povaha pracovného pomeru stačí na rozdielne zaobchádzanie medzi pracovníkmi v pracovnom pomere na dobu určitú a pracovníkmi v pracovnom pomere na dobu neurčitú, cieľe smernice 1999/70 a rámcovej dohody by boli zbavené svojej podstaty a viedlo by to k zachovaniu nepriaznivého postavenia pracovníkov v pracovnom pomere na dobu určitú (rozsudok z 20. septembra 2018, Motter, C-466/17, EU:C:2018:758, bod 38).
- 153 Samotná skutočnosť, že pracovník v pracovnom pomere na dobu určitú odpracoval uvedené obdobia služby na základe pracovnej zmluvy alebo pracovného pomeru na dobu určitú, nepredstavuje takýto objektívny dôvod (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. septembra 2018, Motter, C-466/17, EU:C:2018:758, bod 39).
- 154 V prejednávanej veci talianska vláda na odôvodnenie údajného rozdielného zaobchádzania vo veci samej tvrdí, že existencia pôvodného výberového konania špeciálne koncipovaného pre riadnych sudcov na účely prístupu k povolaniu sudcu, ktoré sa netýka osobitne vymenovania zmierovacích sudcov, predstavuje objektívny dôvod. Táto vláda sa totiž domnieva, že právomoc zmierovacích sudcov je odlišná od právomoci riadnych sudcov prijatých do zamestnania na základe výberového konania. Pokiaľ ide o osobitnú povahu úloh a ich inherentné vlastnosti, zmierovací sudcovia sú na rozdiel od riadnych sudcov poverení rozhodovať o sporoch, ktorých úroveň zložitosti a objem nezodpovedá veciam, o ktorých rozhodujú riadni sudcovia.
- 155 Vzhľadom na tieto rozdiely, tak z kvalitatívneho, ako aj kvantitatívneho hľadiska, talianska vláda považuje za odôvodnené zaobchádzať so zmierovacími sudcami a riadnymi sudcami rozdielne.
- 156 V tejto súvislosti treba konštatovať, že vzhľadom na mieru voľnej úvahy, ktorú majú členské štáty, pokiaľ ide o organizáciu vlastnej verejnej správy, v zásade môžu bez toho, aby porušili smernicu 1999/70 alebo rámcovú dohodu, stanoviť podmienky prístupu k povolaniu sudcu, ako aj podmienky zamestnávania uplatniteľné tak na riadnych sudcov, ako aj na zmierovacích sudcov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. septembra 2018, Motter, C-466/17, EU:C:2018:758, bod 43).
- 157 Napriek tejto voľnej úvahe sa však uplatňovanie kritérií, ktoré členské štáty stanovia, musí vykonávať transparentným spôsobom a musí umožňovať preskúmanie, aby sa zabránilo akémukoľvek znevýhodňovaniu pracovníkov v pracovnom pomere na dobu určitú len z dôvodu dĺžky trvania pracovnej zmluvy alebo pracovného pomeru, ktoré preukazujú počet ich odpracovaných rokov alebo ich odborné skúsenosti (rozsudok z 20. septembra 2018, Motter, C-466/17, EU:C:2018:758, bod 44).
- 158 Ak takéto rozdielne zaobchádzanie vyplýva z potreby zohľadniť objektívne požiadavky týkajúce sa pracovného miesta, ktorého obsadenie je predmetom postupu na prijatie do zamestnania, ktoré sa však netýkajú toho, že pracovný pomer spájajúci pracovníka s jeho zamestnávateľom je na dobu určitú, môže byť odôvodnené v zmysle doložky 4 bodu 1 a/alebo 4 rámcovej dohody (rozsudok z 20. septembra 2018, Motter, C-466/17, EU:C:2018:758, bod 45).
- 159 V tejto súvislosti treba konštatovať, že určité rozdiely v zaobchádzaní medzi pracovníkmi v pracovnom pomere na dobu neurčitú prijatými do zamestnania na základe výberového konania a pracovníkmi v pracovnom pomere na dobu určitú, ktorí boli prijatí do zamestnania na základe iného postupu než pracovníci v pracovnom pomere na dobu neurčitú, môžu byť v zásade odôvodnené rozdielmi v požadovanej kvalifikácii a v povahe úloh, za ktoré musia prevziať zodpovednosť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. septembra 2018, Motter, C-466/17, EU:C:2018:758, bod 46).

- 160 Ciele, na ktoré poukazuje talianska vláda a ktoré spočívajú vo vyjadrení rozdielov vo výkone povolania medzi zmierovacím sudcom a riadnym sudcom, teda možno považovať za „objektívny dôvod“ v zmysle doložky 4 bodov 1 a/alebo 4 rámcovej dohody, pokiaľ zodpovedajú skutočnej potrebe, sú spôsobilé dosiahnuť sledovaný cieľ a sú na tento účel nevyhnutné (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. septembra 2018, Motter, C-466/17, EU:C:2018:758, bod 47).
- 161 Za týchto podmienok, hoci rozdiely v postupoch prijímania zmierovacích sudcov a riadnych sudcov nevyhnutne nevyžadujú, aby zmierovací sudcovia boli zbavení platenej dovolenky za kalendárny rok zodpovedajúcej dovolenke stanovenej pre riadnych sudcov, nič to nemení na tom, že tieto rozdiely, a najmä osobitná dôležitosť, ktorú vnútroštátny právny poriadok, a konkrétne článok 106 ods. 1 talianskej ústavy priznáva výberovým konaniam osobitne vytvoreným na účely prijímania riadnych sudcov, zrejme poukazujú na osobitnú povahu úloh, za ktoré musia poslední uvedení sudcovia niesť zodpovednosť, a odlišnú úroveň kvalifikácie požadovanej na účely plnenia týchto úloh. V každom prípade prináleží vnútroštátnemu súdu, aby na tieto účely posúdil dostupné kvalitatívne a kvantitatívne prvky týkajúce sa funkcií vykonávaných zmierovacími sudcami a kariérnymi sudcami, časové obmedzenia a povinnosti pracovnej pohotovosti, ktoré sa na nich vzťahujú, ako aj vo všeobecnosti všetky relevantné okolnosti a skutočnosti.
- 162 S výhradou overení, ktoré patria do výlučnej právomoci tohto súdu, sa zdá, že ciele uvádzané talianskou vládou v prejednávanej veci, a to odrážať rozdiely vo výkone povolania medzi zmierovacími a kariérnymi sudcami, by mohli zodpovedať skutočnej potrebe a rozdielne zaobchádzanie existujúce medzi týmito dvoma kategóriami, vrátane oblasti platenej dovolenky za kalendárny rok, by mohlo byť považované za primerané cieľom, ktoré sleduje.
- 163 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na tretiu časť druhej otázky odpovedať tak, že doložka 4 bod 1 rámcovej dohody sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá nestanovuje právo zmierovacieho sudcu na platenú dovolenku za kalendárny rok v trvaní 30 dní, ako je tá, ktorú stanovuje pre riadnych sudcov, za predpokladu, že by tento zmierovací sudca patril pod pojem „pracovník na dobu určitú“ v zmysle doložky 2 bodu 1 tejto rámcovej dohody a nachádzal by sa v situácii porovnateľnej so situáciou riadneho sudcu, pokiaľ toto rozdielne zaobchádzanie nie je ospravedlnené rozdielmi v požadovanej kvalifikácii a povahou úloh, za ktoré musia uvedení sudcovia niesť zodpovednosť, čo musí overiť vnútroštátny súd.

O trovách

- 164 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

1. Článok 267 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že *Giudice di pace* (zmierovací sudca) spadá pod pojem „vnútroštátny súdny orgán“ v zmysle tohto článku.
2. Článok 7 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času a článok 31 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie sa majú vykladať v tom zmysle, že zmierovací sudca, ktorý v rámci svojej funkcie vykonáva skutočné a konkrétne plnenia, ktoré nie sú čisto okrajové ani vedľajšie a za ktoré poberá náhrady, ktoré majú povahu odmeny, môže spadať pod pojem „pracovník“ v zmysle týchto ustanovení, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

Določka 2 bod 1 rámcovej dohody o práci na dobu určitú, uzavretej 18. marca 1999, ktorá je uvedená v prílohe smernice Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP, sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „pracovník na dobu určitú“ uvedený v tomto ustanovení sa môže vzťahovať na zmierovacieho sudcu, ktorý je vymenovaný na obmedzené obdobie a v rámci svojej funkcie vykonáva skutočné a konkrétne plnenia, ktoré nie sú čisto okrajové ani vedľajšie a za ktoré poberá náhrady, ktoré majú povahu odmeny, čo musí overiť vnútroštátny súd.

Določka 4 bod 1 rámcovej dohody o práci na dobu určitú, uzavretej 18. marca 1999, ktorá je uvedená v prílohe smernice 1999/70, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá nestanovuje právo zmierovacieho sudcu na platenú dovolenku za kalendárny rok v trvaní 30 dní, ako je tá, ktorú stanovuje pre riadnych sudcov, za predpokladu, že by tento zmierovací sudca patril pod pojem „pracovník na dobu určitú“ v zmysle določky 2 bodu 1 tejto rámcovej dohody a nachádzal by sa v situácii porovnateľnej so situáciou riadneho sudcu, pokiaľ toto rozdielne zaobchádzanie nie je ospravedlnené rozdielmi v požadovanej kvalifikácii a povahou úloh, za ktoré musia uvedení sudcovia niesť zodpovednosť, čo musí overiť vnútroštátny súd.

Podpisy